

ת"פ 22351/07/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 22351-07-19

לפני כבוד השופט בני שגיא
המבקש:

פלוני
ע"י ב"כ עו"ד ירום הלוי

נגד
המשיבה:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז תל-אביב (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד פנינה לוי ועו"ד מיכאל כהן

החלטה

1. לפני בקשת המבקש לחזרה מהודיה ולביטול הרשעה לפי סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן - **ח"פ**). הרשעת המבקש ניתנה ביום 19.2.2020 וזאת לאחר הליך גישור שנפרש על פני מספר ישיבות והתקיים בפניי. כתב האישום תוקן באופן משמעותי, המבקש הודה והורשע ונשלח לממונה לבחינת התאמתו לביצוע עבודות שירות. ביום 26.7.2020, טרם שמיעת טיעוני הצדדים לעונש, ולאחר שהחליף ייצוג, עתר המבקש לאפשר לו לחזור בו מהודייתו ולבטל את הרשעתו מן הטעם כי הוא חף מפשע.

תמצית העובדות

2. נגד המבקש ושניים נוספים, הוגש כתב אישום שעניינו תכנית עוקץ מרמית.

על פי האישומים הרלוונטיים למבקש בכתב האישום המתוקן, המבקש - עורך דין במקצועו, קשר קשר בצוותא חדא עם נאשמים נוספים (להלן יכונה השלושה - **הנאשמים**), במטרה לקבל במרמה ובנסיבות מחמירות כספים בקשר לעסקת מקרקעין. לשם כך, הציגו הנאשמים מצגי שווא, טענות כזב ומסמכים כוזבים הנוגעים למצבה המשפטי של הקרקע וליכולתו של המבקש, נוכח היותו עורך דין, להסיר צו מניעה שנרשם מטעם המדינה על הקרקע, בעוד שבפועל הנאשמים לא התכוונו כי תבוצע עסקה כאמור, ולא היו להם זכויות קנייניות או חוזיות בקרקע. לאחר שנחשפו מעשיהם התרמיתיים, פעלו הנאשמים במטרה לשבש הליכים בתביעה אזרחית שהוגשה נגדם, תוך שימוש במסמך מזויף.

3. בפתח ישיבת המוקד השנייה, עתרו הצדדים להעברת התיק להליך גישור פלילי לצורך ליבון טענות ראייתיות ומשפטיות. לפיכך, התיק עבר לקביעת מותב לשמיעת הראיות ובמקביל נקבעה ישיבת גישור בפניי.

במסגרת הליך הגישור התקיימו מספר ישיבות ממושכות, הן במעמד הצדדים והן במעמד צד אחד, לרבות בנוכחותו של המבקש וסניגורו הקודם, במסגרתן הועבר לעיוני חומר חקירה וראיות בתיק, וכן נשמעו טענותיהם הראייתיות והמשפטיות של הנאשמים.

4. בתום הליך הגישור, הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום והושגה הסכמה עונשית. ביחס למבקש הוסכם, כי הצדדים יעתרו במשותף להשתת עונש של 4 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

בכפוף לחוות דעת הממונה, מאסר על תנאי וקנס בסך 30,000 ₪.

המבקש הודה והורשע בעבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות בצוותא חדא, לפי סעיף 415 סיפא יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין; שיבוש הליכי משפט, לפי סעיף 244 יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין; ושימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין. בהתאם להסדר הטיעון, הופנה המבקש לממונה על עבודות השירות לצורך בחינת כשירותו.

5. ביום 25.5.2020 חלה תפנית בעמדת המבקש והוא הגיש על דעת עצמו "בקשה דחופה ובהולה לאפשר לנאשם לצלם את חומר החקירה בתיק", במסגרתה טען כי חומר החקירה בתיק לא צולם על ידי סניגורו הקודם, למעט חומר בסיסי שהועבר לצורך הליך השימוע, וכי מדובר בחומר "דל ביותר", והדבר עולה כדי עיוות דין של ממש וזכותו להיחשף לכלל חומרי החקירה על מנת להתכונן בצורה המיטבית ביותר "להגן על חפוטו".

ביום 26.7.2020 הגיש ב"כ ירום הלוי, סניגורו החדש המבקש, את הבקשה נשוא החלטה זו.

תמצית טענות המבקש

6. בבקשה הכתובה עמד עורך דין הלוי על הסיבות שהובילו לשיטתו את המבקש להודות באשמה הודיית שווא. הבקשה כוללת התייחסות נרחבת להשתלשלות האירועים, לנסיבותיו האישיות של המבקש, לתשתית הראייתית הממחישה לשיטתו את חפוטו המלאה, לאירועים ולעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המקורי, לענישה המוסכמת בהסדר הטיעון שגובש ולמסגרת הנורמטיבית המאפשרת לשיטתו קבלת הבקשה בנסיבות האמורות.

לטענת המבקש, נאשמים 1-2 לחצו עליו להסכים להסדר ולהודות בכתב האישום המתוקן. כך עשה גם עורך דינו הקודם אשר הפעיל עליו לחץ להסכים להסדר הטיעון, אחרת - אם יבחר לנהל הליך הוכחות - אין לדעת מה תהיה התוצאה ומה יהיה העונש שיושת עליו בסופו של ההליך.

עוד טען המבקש, כי בשל נכותו הנפשית שנגרמה לו כתוצאה מפרשת התעללות שעבר במסגרת מעצרו בליטא בשנת 2014, בעקבותיה נזקק לטיפול תרופתי אנטי-דיכאוני, אותו הוא נוטל עד היום, לא היה מודע לנסיבות ביצוע העבירות בעת ביצוען, ולכל היותר התרשל בתפקידו ובאופן ניסוח המסמכים וההסכמים הנטענים בכתב האישום המתוקן.

המבקש הוסיף וטען כי "נשבר" והודה בכתב האישום המתוקן מאחר שאותו מצב נפשי לא אפשר לו לעמוד בפני הלחצים והשכנועים שהופעלו עליו.

טענה נוספת שהמבקש העלה היא שהמתלוננים ניצלו את מצבו הנפשי הרעוע כדי לגנוב ממנו את תיק העסקה, ולא בכדי הם לא כללו את המבקש במסגרת תלונתם למשטרת ישראל. טענתם נגד המבקש כשותף למרמה נגדם עלתה אך לראשונה במסגרת תביעה כספית שהוגשה לבית המשפט. בהקשר זה צוין כי הראיות מלמדות שהמבקש לא קיבל ולו שקל אחד מכספם של המתלוננים, וזאת בידיעת הפרקליטות ובניגוד לאמור בכתב האישום המתוקן. כמו כן טען, כי לא ידע בזמן אמת שהועברו לנאשמים 1-2 כספים. לשיטתו, כל ההתנהלות סביב העסקה נעשתה מול נאשמים 1-2 וללא מעורבות פלילית מצדו של המבקש.

עוד נטען, כי המבקש הודה, מבלי לשים לב, בנוסח שגוי של כתב האישום המתוקן אשר ייחס לו ביצוע "סדרת הונאות" וזאת למרות שבאישומים הרלוונטיים לגבי מיוחסת לו הונאה אחת בלבד.

לשיטת המבקש, ב"כ המשיבה נדרשו לקבל אישור מיוחד מן הממונה עליהם להסדר הטיעון החריג שגובש לאחר

שהעבירו חומרי חקירה במהלך חודש ינואר 2020 לידי המתלוננים לצורך שימוש בהליך אזרחי, ופעולה זו זיהמה את עדויות המתלוננים והובילה לצורך בהקלה בעונשו של המבקש.

המבקש אף טען לחוסר אחידות בענישה ולפער לא מידתי בין הסדר הטיעון הסגור שנערך עמו לבין זה שנערך עם נאשמים 1-2, שחלקם בביצוע העבירות משמעותי יותר, העבירות המיוחסות להם רבות יותר, ונסיבותיהם האישיות מחמירות יותר. לטענתו, המשיבה הפחיתה בצורה קיצונית בעונשם של נאשמים 1-2 - עליה למד רק בדיעבד - והתוצאה היא שעונשו של המבקש בהתאם להסדר הטיעון נופל מעונשם של נאשמים 1-2 רק ב-5 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, וכל זאת כאשר עונשו של נאשם 1 טומן בחובו חפיפה של מאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד כנגדו. פער זה, זועק לשיטת המבקש לשמיים, ומצדיק אף הוא את ביטול הרשעתו.

לבסוף, טען המבקש כי המועד בו ביקש לחזור מהודייתו - לאחר שהורשע ולפני שנשמעו הטיעונים לעונש - עומד בתנאים הקבועים בחוק ובפסיקה, קל וחומר כאשר מדובר בהודיית עורך דין, שיש בה כדי לשלול ממנו את המשך העיסוק במקצוע ואין לכך כל הצדקה לאור חפותו המלאה.

תמצית תגובת המשיבה

7. המשיבה מתנגדת לבקשה מן הטעם שלא זו בלבד שלא מתקיימת אף אחת מהעילות בגין ניתן להתיר למבקש לחזור מהודאה, אלא שרובן המכריע של טענות המבקש המפורטות בבקשה כבר נטענו על ידו במסגרת הליך הגישור, נשקלו ושוקללו והן שהובילו לכדי הסדר הטיעון שגובש.

בתגובתה, עמדה המשיבה בהרחבה על השתלשלות העניינים העובדתית החל משלב השימוע, דרך הליך הגישור וכלה בגיבוש והצגת ההסדר שהושג.

נטען, כי המבקש, עורך דין מנוסה במקצועו, נכח משך כל הליך הגישור ומעורבותו הייתה אקטיבית, ניכרת ומשמעותית. התארכותו של ההליך נבעה בעיקר בשל התנהלות המבקש, התעקשותו על פרטי ההסדר, ורצונו ורצון סנגורו הקודם לשקול את כל הסיכונים הצפויים מהודייתו. הסדר הטיעון גובש תחת פיקוחו של בית המשפט, אשר התווה את אט הסדר הולם ושקוף לשביעות רצון הצדדים, לאחר ששמע את כל הטענות ביחד ולחוד, וכשחלק בלתי מבוטל מהליך הגישור הוקדש אך ורק לטענותיו של המבקש ביצירת מתווה ענישה מוסכם, באופן שישיע בצורה מצומצמת ביותר על עיסוקו כעורך דין.

לטענת המשיבה, מכלול טענות ההגנה המפורטות בבקשה הועלו כבר במסגרת הליך השימוע שנערך למבקש בנוכחות סנגורו הקודם, לרבות טענותיו הראייתיות, מעצרו בליטא, ההתעללות הנטענת שעבר ונכותו הנפשית, כך שכל חומר החקירה והראיות היו מצויים בידי המבקש למן היום הראשון.

עוד נטען, כי מצבו הנפשי של המבקש ומסכת ההתעללות הנטענת שעבר, מהוות נסיבות אישיות הרלוונטיות אך ורק לעניין העונש והן אכן שוקללו היטב במסגרת הסדר הטיעון. זאת ועוד, מאז מועד ההתעללות הנטענת חלפו כשש שנים במהלכן עבד המבקש כעורך דין, ניהל את משרדו והופיע מול רשויות המדינה לרבות הערכאות השונות כך שקשה להלום טענה בדבר פגם המתייחס לתפקודו, כשירותו או רצונו החופשי - הן במועד ביצוע העבירות והן במועד הודייתו.

המשיבה הוסיפה וטענה, כי העברת החומרים לידי המתלוננים בוצעה בשנת 2018 בהתאם להנחיות פרקליט המדינה ובאישור הגורמים המוסמכים בפרקליטות, ואין בינה לבין זיהום עדויות המתלוננים ולא כלום. הפרקליטה הממונה הגיעה לאולמו של בית המשפט אך ורק כדי לאשר את ההסדר המוצע מטעמי יעילות ומתוך נכונות לסיים

את הליך הגישור הממושך.

אשר לטענת המבקש בדבר חוסר אחידות הענישה נטען, כי עמדתה העונשית הראשונית של המשיבה ביחס למבקש הייתה לעונש של מאסר בפועל, וכך גם הובהר לבית המשפט. בסופו של יום, זכה המבקש להסדר טיעון מקל ביותר אך ורק בגלל שנאשם 2 ניאות לשלם פיצוי למתלוננים, בין היתר, בשמו של המבקש. המבקש ועורך דינו נכחו בכל שלב משלבי הליך גישור וידעו היטב בזמן אמת על אותה הפחתה "קיצונית" נטענת.

זאת ועוד, הטיעונים לעונש נקבעו לחודש יוני 2020 ונדחו אך לשם קבלת חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות וממילא מדובר בהסדר סגור לעניין העונש כך שאין כל רלוונטיות למועד בו ביקש המבקש לחזור בו מהודייתו.

לשיטת המשיבה, לא בכדי לא הציע המבקש כל הסבר לשיהוי הניכר בהגשת הבקשה, כחמישה חודשים לאחר הודייתו בבית המשפט, וזאת מאחר שהמבקש ונאשמים 1-2 ידעו היטב כי המשיבה לא תסכים לסימום של הליך הגישור בענישה מעין זו שהושגה רק עם חלק מהנאשמים. כעת, לאחר שהוצג ההסדר והפיצוי שולם על ידי נאשם 2 למתלוננים, סבור המבקש שאין בבקשה זו כדי למנוע את קיום ההסדר ביחס לנאשמים 1-2, ולכך אין להסכין.

דין והכרעה

8. חזרה של נאשם מהודייתו מוסדרת בסעיף 153(א) לחסד"פ, אשר קובע כך:

"הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו".

סעיף זה מסמך את בית המשפט להתיר לנאשם לחזור בו מהודייתו "מנימוקים מיוחדים שיירשמו". המחוקק לא פירש מהם אותם "נימוקים מיוחדים", אך לאורך השנים נקבעו בפסיקה שלוש עילות מרכזיות אשר בהתקיימן ישקול בית המשפט להתיר לנאשם לחזור בו מהודייתו: פגם ברצון החופשי; כשל בייצוג המשפטי; ורצון כן מצד הנאשם בחשיפת האמת העובדתית (ע"פ 7931/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 9 (30.9.2020); ע"פ 2005/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 7 (11.8.2020)). עוד נקבע בפסיקה, כי חזרה מהודיה אשר ניתנה במסגרת הסדר טיעון תותר במקרים חריגים בלבד (ע"פ 279/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 9 (25.9.2019)).

9. המבקש בעניינו טוען להתקיימותן של שלוש העילות: הראשונה, פגם ברצון החופשי בעת מסירת הודייתו וזאת בשל מצבו הנפשי הן בעת ביצוע העבירות והן בעת מתן ההודאה; השנייה, באופן מרומז, כשל בייצוג המשפטי שניתן לו באופן המצדיק להתיר לו לחזור בו מהודייתו ולנהל את משפטו; והשלישית, רצונו בחשיפת האמת העובדתית והוכחת חפותו המלאה לאור התשתית הראייתית בתיק.

10. בחנתי את נימוקי המבקש ואיני סבור כי מקרה זה עונה על אותם פרמטרים הקבועים בפסיקה לחזרה מהודיה.

ראשית, מדובר בהודיה שניתנה לאחר הליך גישור ממושך, אשר המבקש, שהינו עורך דין במקצועו, היה שותף לרובו המכריע. התרשמתי כי המבקש הבין היטב את משמעות הודאתו והחליט להודות מתוך רצון חופשי ובדעה שקולה. עדות לכך היא מעורבותו בכל פרטי הסדר הטיעון לצורך גיבוש עמדה האם להודות באשמה או לכפור בה, כמו גם דרישותיו לתיקונים בכתב האישום המקורי להפחית ממהות מעשיו וחומרתם, מתוך מודעות להשלכה על המשך עיסוקו כעורך דין.

שנית, טענותיו של המבקש בדבר מצבו הנפשי היו גלויות בפני סניגורו הקודם (פרוטו', עמ' 18, שו' 20-23), והוא

העלה אותן בפני המשיבה, ואלו נלקחו בחשבון ושוקללו במסגרת השימוע, הליך הגישור והסדר הטיעון. המבקש אינו מציג בבקשתו כל נתון חדש, אשר לא היה ידוע לצדדים קודם לכן, שעה שגיבשו את המתווה שהוביל להסדר הטיעון.

בזהירות המתבקשת יצוין, כי מדובר בטענות לגבי אירועים שהתרחשו כשש שנים עובר להודאת המבקש, שאין לגביהם ראיות חיצוניות ואובייקטיביות אשר עשויות להצביע על שהתרחש בזמן אמת ועל ההשלכות או ההשפעות האפשריות על יכולתו לתפקד או לקבל החלטות מושכלות בשנים שלאחר מכן. האבחנות הרפואיות שצורפו כנספחים לבקשה מבוססות על אמרותיו של המבקש מפיו שלו בלבד, ועל כן ספק אם ניתן לבסס עליהן קביעה משפטית, מה גם שעורך דין הלוי עצמו הודה כי **"האפשרות שהוא לא כשיר להסדר טיעון היא מרחיקת לכת"** (פרוטו', עמ' 15, שו' 23-25).

מכל מקום, סבורני כי מדובר בנסיבות אישיות הרלוונטיות לעניין העונש, ואלה - כאמור - שוקללו בהסדר הטיעון, אשר רחוק מאד מלשקף עמדה עונשית מחמירה.

לאור האמור, אין בידי לקבל גם את טענת המבקש, לפיה הופעלו עליו לחצים להסכים להסדר הטיעון ולהודות בכתב האישום המתוקן. כפי שציינתי, הודיית המבקש לא נעשתה כלאחר יד ובאופן חפוז. זו נעשתה לאחר שסניגורו הקודם בחן את מכלול חומר הראיות, שטח באזני המשיבה את שלל טענות המבקש הן במהלך השימוע והן במסגרת הליך הגישור, והציג לו את הסיכונים וההשלכות הצפויים מניהול הליך הוכחות לעומת הודאה במסגרת הסדר טיעון. יוער כי עמדתו המקצועית של הסניגור (עו"ד כצמן), שניתנה לאחר הגשת הבקשה לחזרה מהודאה שהוגשה על ידי עו"ד הלוי, נותרה איתנה: **"הסברתי לנאשם את כל הדברים והתרשמתי שהוא מבין"**... **"הסדר הטיעון טוב לנאשם"** (פרוטו', עמ' 18, שו' 4; עמ' 19, שו' 4, 8). בנסיבות אלו ובניגוד לנטען, לא מצאתי כי נפל כל פגם בהתנהלות הסניגור הקודם ולא מצאתי כי הופעל על המבקש לחץ כלשהו אשר פגם ברצון החופשי שלו.

אוסף, כי גם אם הייתי משתכנע שהופעל על המבקש לחץ להודות באשמה כחלק מ"הסדר טיעון כרוך" (הסדר בו מתנה התביעה את הסכמתה בהצטרפות כל הנאשמים בתיק), אין בכך כדי להוביל לפסילה קטגורית של הודאת המבקש, וזו הייתה צריכה להיבחן על יסוד מכלול הנסיבות. למותר לציין כי המבקש לא הביא ראיות כלשהן המצביעות על "הלחץ" הנטען ואין סיבה להניח את קיומו כדבר מובן מאליה (ע"פ 2094/11 **ציון בן עמי נ' מדינת ישראל**, פס' 6 לפסק דינו של השופט א' א' לוי (11.10.2011) (להלן - **עניין בן עמי**)).

כך מצאתי גם לדחות את טענת המבקש כי הודה, מבלי לשים לב, בנוסח שגוי של כתב האישום המתוקן. כאמור, הנאשם בעל השכלה משפטית גבוהה, וניכר כי הכיר היטב את כל עובדות כתב האישום בהן הודה ואף נטל חלק פעיל במשא ומתן לתיקונו. בהקשר זה אין לי אלא להפנות לדברי ב"כ המשיבה: **"הנאשם בכבודו ועצמו ירד איתנו לרזולוציה של מילה זו או אחרת בכתב האישום..."** (פרוטו', עמ' 20, שו' 14-15), וזו הייתה אף התרשמותי ממידת מעורבותו של המבקש בהליך הגישור. וכל המוסיף בעניין זה - גורע.

שלישית, המבקש לא סיפק הסבר מספק לפרק הזמן הממושך, כ- 5 חודשים, אשר עבר ממועד ההודאה וההרשעה ועד מועד הבקשה לחזרה מהודאה.

אשר לעיתוי הגשת הבקשה, במקרים בהם מתבקשת חזרה מהודאה בשלב מוקדם יותר, תהא הנטיה ליברלית יותר להתירה. **"גישה זו בנויה ביסודה על כך שאם ממתין נאשם עד לאחר גזר הדין, ועל פיו ישקול אם לטעון לחזרה מהודאה - מעורר הדבר ספק רב בכנות עמדתו"** (עניין בן עמי, פס' ו לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין). בענייננו, המבקש מדגיש כי ביקש לחזור בו בטרם שמיעת טיעוני הצדדים לעונש ועל כן מדובר בסוג

המקרים בהם הנטייה היא להקל על הנאשם בבקשתו לחזור בו מהודייתו. ואולם, לנוכח העובדה שהסדר הטיעון הוא "סגור", ללא טיעון גמיש לעונש, המבקש יודע מה יהיה עונשו, ומודע לכך שהסיכוי שבית המשפט יתערב בהסדר קלוש ביותר. על כן הטענה לגבי עיתוי העלאת הבקשה לפני גזר הדין כתומכת בקבלתה אינה תקפה בנסיבות העניין (ע"פ 3524/17 פלונית נ' מדינת ישראל, פס' 21 (3.10.2017)).

ורביעית, דינה של הטענה בדבר חוסר אחידות הענישה ואפליית המבקש ביחס לנאשמים האחרים - להידחות. הסדר הטיעון והעונש שהוצע למבקש הוא יותר מהוגן בנסיבות העניין, ובשים לב לחומרת העבירות שביצע ולהיותו עורך דין במועד ביצועו. יתרה מכך, וכפי שפורט לעיל, המבקש היה שותף מלא ביצירת המתווה ובקבלת ההחלטה על העונש המוסכם בעניינו, אין בטענה זו כדי להצדיק מתן אפשרות לחזרה מהודיה.

11. למעלה מן הצורך, אתיחס בקצרה לטענותיו הנוספות של המבקש, אשר פורטו במסגרת בקשתו.

ניסיונו של המבקש להטיל דופי בעבודתם והתנהלותם של ב"כ המשיבה, עו"ד פנינה לוי ועו"ד מיכאל כהן, איננו ראוי ואינו במקומו. עו"ד פישר, הפרקליטה הממונה על התיק, הגיעה לבית המשפט במועד הצגת ההסדר לצורך אישורו מן הטעם שזה חרג לקולא בצורה משמעותית ביחס לעמדתה העונשית המקורית של המשיבה, שנאותה לשנותה אך בשל חשיבות רכיב הפיצוי למתלוננים אשר ניזוקו בסכומי עתק; ולא בשל כך שמדובר בהסדר "חריג" עקב העברת חומרי החקירה למתלוננים וזיהום עדויותיהם, כפי שטוען המבקש. אשר על כן, מוטב היה שטענה זו לא הייתה נטענת כלל.

בהתייחס לשלל טענות המבקש כנגד נוסחו של כתב האישום המקורי, סבורני כי שעה שכתב האישום תוקן באופן משמעותי ושיקלל נתונים ראייתיים שונים, לא ניתן לראות בהן כבעלות משקל משמעותי, בוודאי לא מהסוג היכול לשאת על גבו חזרה מהודאה. הניסיון להציג בצורה סלקטיבית ראיות שונות, וללמוד מהן על "חפותו" של המבקש נדון לכשלון, בוודאי כאשר בית המשפט נחשף במהלך הליך הגישור לתשתית הראייתית הן ממסמכים שהגישו הצדדים והן מטיעונים שנשמעו בעניין זה. כמעט למותר לציין כי ככל שבית המשפט, במסגרת הליך הגישור, היה מתרשם כי התשתית הראייתית נגד המבקש דלה ואינה מקימה סיכוי להרשעה, לא היה נוטל חלק בגיבוש המתווה שהוצג בסופו של יום.

סוף דבר

12. מכלול הנתונים שפורטו לעיל - העובדה כי המבקש עורך דין במקצועו; היה מיוצג באופן ראוי ומקצועי; והתרשמותי כי המבקש היה מעורה מאד בניהול הגנתו, בפרטי ההסדר ובהשגת התוצאה המוסכמת שהתגבשה השתרעה על פני תקופה לא מבוטלת, והבין בצורה מלאה את העובדות בהן הודה - מוביל למסקנה כי לא התקיימו אותם נימוקים מיוחדים המצדיקים חזרה מהודיה וביטול הכרעת דין ועל כן אני דוחה את הבקשה.

ניתנה והודעה היום ז' חשוון תשפ"א, 25/10/2020 במעמד הנוכחים.

בני שגיא, שופט